

[Ragnhild Andersen.]

Hvad aldersgrænsen angår, så virker den meget uretfærdigt for en kone, hvis mand har ret til aldersrente, fordi han er fyldt 65 år, når konen er et par år eller mere yngre, hun skal nemlig vente, til hun bliver 65, med aldersrenten, selvom hun — hvad hun er i de fleste tilfælde — er opslidt og ude af stand til at arbejde og fortjene noget. Ægteparrets indtægt bliver herved mindre, end den ville blive, hvis begge ægtefæller var aldersrenteberettigede, idet de så kunne få ægteskabstillaget. Også dette er af største betydning for mange. Der er nemlig mange ægtepar landet over, for hvem et sådant forhold gør sig gældende.

Jeg har allerede sagt til den højtærede socialminister, at han ved den måde, hvorpå han har fremsat sit forslag om dyrtidstillæg til rentemodtagere, er gået uden om disse for rentemodtagerne så brændende spørgsmål. Også spørgsmålet om invalider, der ofte sidder som familieforsørgere, er den højtærede socialminister gået udenom. Jeg må stille det spørgsmål til ministeren: Hvad sker der egentlig i den invalidekommission, som vi snakkede om, og som vi i sommeren 1946 var rørende enige om ubetinget måtte beskæftige sig indgående med de mange uretfærdigheder for invaliderne? Ikke et eneste ord har man hørt fra den eller fra socialministeriet i den henseende; det kan jo ikke blive ved at gå på den måde. Når man gang på gang erklærer sin sympati for forbedringer og sin villighed til at medvirke til sådanne, hvorfor kommer så ikke disse forbedringer, hvorfor skal det så trække ud i årevis? Ikke mindst må man tage hensyn til, at mange af invaliderne har børn at forsørge. Det er ikke nok med sympati i talemåder. Nu er der gået mere end to år, siden vi var enige om, at man under alle omstændigheder måtte uretfærdighederne mod invaliderne til livs.

Man vil forstå af det, jeg har sagt, at mit parti i allerhøjeste grad er utilfreds med det lovforslag, den højtærede socialminister har fremsat om at give rentemodtagerne nogle få kroner til vinterhalvåret oktober 1948 — april 1949, 20 kr. til enlige for en hel vinter og 31 kr. til ægtepar. Jeg har påvist, at der ved lovrevisionen i december 1947 var mange rentemodtagere, som intet reelt fik udover selve pristalsreguleringen, til trods for at

man gav det udseende af noget andet. Når det er tilfældet, hvorfor kommer så socialministeren med et forslag om, at rentemodtagerne skal have et beløb, som kun skal svare til en vis udligning fra oktober til april, i stedet for at gå tilbage til april? Rentemodtagerne bør have en ganske anderledes forhøjelse end den, socialministeren har foreslået, de bør have den fra april, så meget mere som mange af dem ikke mærkede noget til lovændringen pr. 1. januar, og der er ingen rimelighed i, at vore gamle og udslidte og invaliderentemodtagerne skal nøjes med de få kroner og ører, socialministeren her foreslår. Tjenestemændene opnåede 2½ portion eller ca. 25 kr. mere om måneden, pensionisterne fik kun det halve, hvad der i mine øjne var en stor uretfærdighed, og hvad mit parti også modsatte sig her på rigsdagen. Det mindste man burde give rentemodtagerne, måtte dog være den samme forhøjelse, som tjenestemændene fik, og de forhøjelser, som man vil give rentemodtagerne, burde lægges til grundbeløbene, sådan at man kommer nogle af de uretfærdigheder til livs, som findes, takket være fradragsreglerne.

Jeg har nævnt, at tjenestemændene fik reguleret deres lønninger, fordi det viste sig, at pristallet ikke kunne holde, det var falsk, det var uærligt, det var ikke til at regulere lønningerne efter, og det er det naturligvis heller ikke for de gamles og for invalidernes vedkommende. Der må anderledes forbedringer til end de 2,6 mill. kr., som socialministeren foreslår i dag. Lovforslaget er efter min opfattelse en dråbe i havet og slet ikke egnet til at afhjælpe den frygt for morgendagen og alderdommen, som rentemodtagerne vittterlig har. Selv om jeg meget vel ved, at de ærede ordførere vil beskyldte mig for overbud, når jeg siger, at aldersrentemodtagerne må have betydelig mere, er jeg i hvert fald for min del ikke i tvivl om, at rentemodtagernes vilkår er så utrygge, at der skal ganske anderledes hjælpeforanstaltninger til, før det kan mærkes. Det var jo frihed for frygt og for nød, man lovede vore gamle og invaliderne i besættelsesårene. Adskillige gange har vi revideret loven, men vi har ikke gennem lovændringer givet rentemodtagerne frihed for frygt for morgendagen, for nød og sult og kulde. Rentemodtagerne sukker efter at få en pen-